

Sobota | 27. prosince 2025

Praha
Svatební dny jsou inspirací 18

Milovice
V rezervaci se už deset let
prohánějí zubři i pratuři 16

Vánoční hra Hej, člověče Boží! měla v Hronově premiéru už jako součást kulturního dědictví UNESCO.

Foto: PRÁVO - Ludmila Žiábková

Čeští ochotníci dostali nejhezčí vánoční dárek

Ludmila Žiábková

Mekkou českého ochotnického divadla je už po desítky let východočeský Hronov, rodiště Aloise Jirásků. Konalo se tu už pětadvadesát ročníků festivalu amatérského divadla Jiráskův Hronov. Ovšem ten příští bude výjimečný. Bude prvním poté, co bylo české ochotnické zapsáno na prestižní seznam světového nemateriálního dědictví UNESCO.

„Radost z toho mají opravdu stovky tisíc lidí, kteří se v Česku amatérskému divadlu věnují. Když se o nominaci začalo asi před dvěma lety jednat, měla jsem pocit, že jsem součástí něčeho velkého. Ještě teď mě mrzí, když si vzpomenu, jak jsem nominací za festival Jiráskův Hro-

nov podepisovala,“ vzpomíná Šárka Čmelíková, ředitelka místního kulturního a informačního střediska a duše zdejšího festivalu. A prozradila, že když 10. prosince poslouchala přenos z indického Nového Dillí a slyšela, že nominace byla úspěšná, tekly jí po tvářích slzy radosti.

Šárka je nejen ředitelkou festivalu, ale i členkou místního ochotnického sdružení, které na neděli připravilo premiéru vánoční hry Hej, člověče Boží! První premiéru poté, co se stali součástí světového dědictví.

„Ono se v podstatě nic nemění. Ale jde o velké uznání, na kterém se může dál stavět,“ míní Rostislav Hejman, autor a režisér představení. A dodal, že nebýt toho, že se na tolika místech najde

pár bláznů, kteří udělají divadlo, žádný zápis by nebyl.

„Baví je to scházení a zkoušení, i to, že to pak předvedou lidem kolem. A když se divadlo podaří, teprve poté vyrazí na přehlídku,“ poznamenal režisér Hejman.

Jde o velké uznání, na tom můžeme stavět

Rostislav Hejman, režisér

Také podle Šárky Čmelíkové jde zejména o uznání, ale současně by všem ochotníkům mohlo pomoci i materiálně. „Ne všude mají takové zázemí jako my zde v Hronově. Někde je třeba starosta, který víc fandí fotbalu. To se

pak divadelníci těžko prosazují,“ dodala Čmelíková, s níž rozhodně souhlasí i další členka hronovského souboru Lucie Peterková.

„Není to pro obec skvělá propagace mít divadlo, které je zapsané na seznamu UNESCO? Všichni teď vidí, že to, co ochotníci dělají, není jen bohupusté setkávání v hospodském sále. Je to součást světového kulturního dědictví,“ připojila se Peterková, která se v nové vánoční hře hronovského souboru zhostila role ďábla pokušitele. Česká ochotnická tradice by podle ní určitě nezankla, ani kdyby k zápisu nedošlo, ale nyní bude snad kratší cesta k penězům. „Jsme sice amatéři, ale zatopit v sále se musí. Také kulisy je třeba vyrobit,“ dodala Peterková.

České amatérské divadelnictví má asi dvoustoletou tradici a souvisí s národním obrozením. „Podobně jako u nás, má velké podhoubí na Slovensku. Ale čím jsme dále, tím soubory ubývají. Nebo fungují na jiných principech. V Čechách jde opravdu o záležitost vycházející zdola. Navíc rozprostřenou po celém území republiky. Přesně jak to bylo ve filmu Krakonoš a lyžníci,“ upozornila Čmelíková.

Amatérské divadelní hrani v Česku je naší desátou proměněnou nominací na seznamu UNESCO. Mezi další patří řemeslné znalosti výroby ručně foukaného skla, vorařství, sokolnictví, výroba skleněných vánočních ozdob, modrotisk, loutkářství, jízda králů, masopustní obchůzky a slovácký verbuňk.